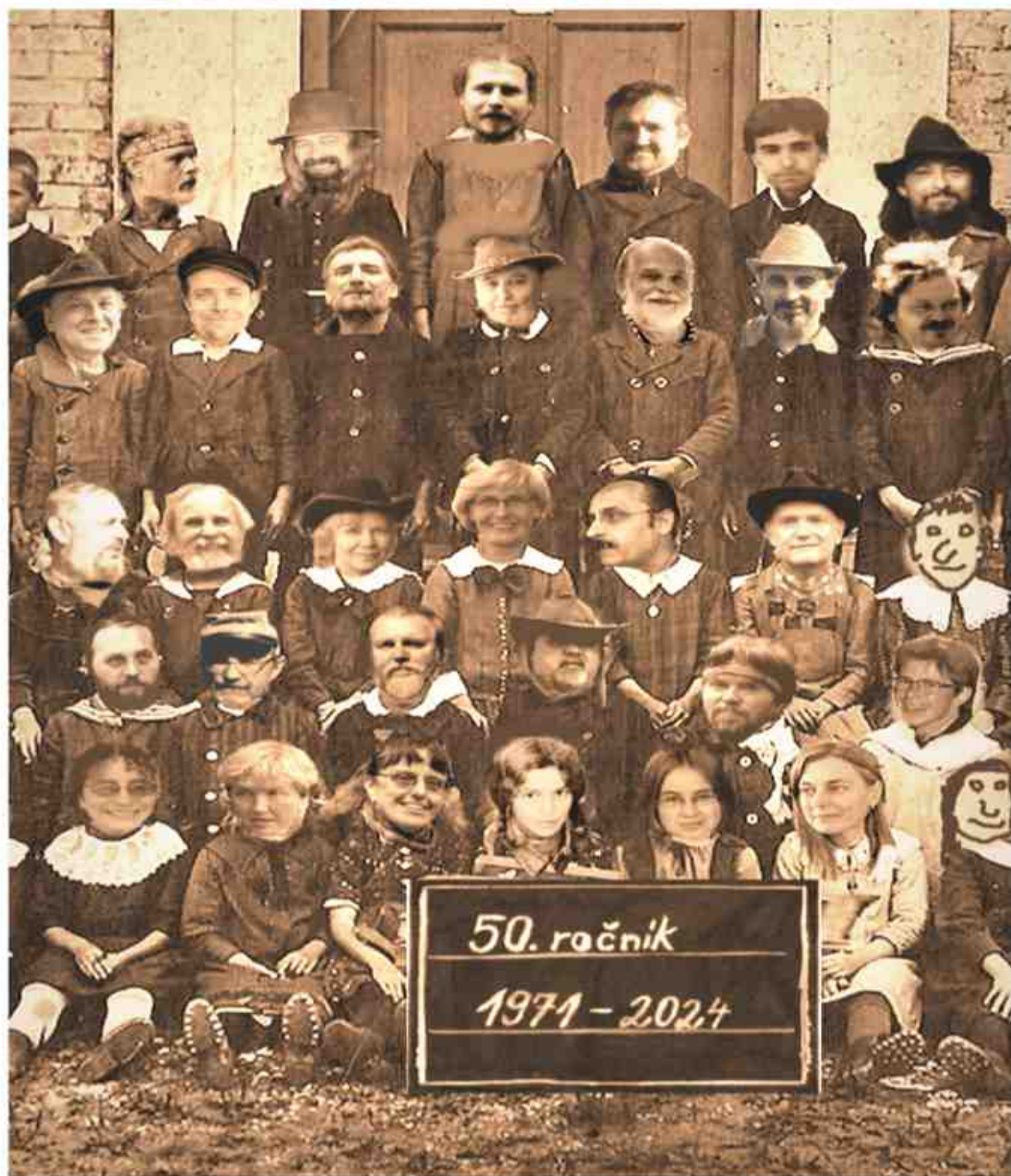

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Pingl

Doktor Bláhovec za ty roky dávno dobře věděl, jak moc umí nemocná duše bolet. Jeho ordinací prošel vsutku reprezentativní vzorek společnosti. Znal osudy vyhořelých manažerů, neúspěšných trapsavců, znásilněných žen, zkrachovalých existencí, podváděných manželů, naivních lidí, co naletěli podvodníkům i těch, co přišli o všechno, aniž sami udělali chybu. Neuměl jim vracet majetek ani lásku. Neuměl zařídit obdiv ani výnosné místo. Uměl ale skvěle štipovat děravé duše.

Jehlu, hříbek a bavlnky už měl připravené i dnes, jen stále neuměl odhalit, po jaké barvě sáhnout, aby jizva byla co nejméně nápadná. V křesle jeho ordinace seděl muž v nejlepších letech, štíhlé, šlachovité postavy, s kulatým, tak trochu vlezlým obličejem. Neměl ten typ chlápku zrovna v lásce, musel však uznat, že jako ksicht pro pingla je takový dar matky přírody k nezaplacení. Čemu zatím vůbec nerozuměl ani za mák bylo, co toho andílka přivedlo do stavu, ve kterém kompletně zdemoloval výbavu kuchyně podniku Route 66 a napadl a málem přizabil oba členy hlídky policie, která na místo činu dorazila jako první.

„Pane Petře, než se dostaneme k samotné příčině té vaší... toho výbuchu, povězte mi něco

o tom, jak ten den od rána probíhal,“ vyzval svého nového klienta.

„Probíhal normálně, doktore. Vlastně bych řekl, že báječně. Žena na víkend odjela, nic mi život nekomplikovalo,“ odvětil pingl.

„Když je doma, nějaké komplikace jsou?“ byl Bláhovec okamžitě ve střehu.

„U vás ne, doktore?“

„U nás v kuchyni je vše na svém místě,“ s klidným úsměvem odpověděl Bláhovec.

„Se nedělejte, doktore, to přece znáte,“ odpověděl pingl a když se nedočkal reakce pokračoval: „Nic výrazného. Běžné připomínky – co je špatně, proč je to špatně, jak dlouho už je to špatně... jedním uchem tam, druhým ven. Jinak bychom se znali už dávno, doktore.“

„Máš bod, kamaráde,“ pomyslel si Bláhovec a nahlas pokračoval: „Takže ráno jste vstal, dal si sprchu, uvařil kafe?... povídejte, jak to šlo dál.“

„Doktore, já nejsem magor, i když to tak včera asi vypadalo. Ráno bylo úplně normální,

naprostá pohoda. Akce začínala v šest večer, měl jsem spoustu času, nic mě netlačilo. Žádný stres. Tohle můžeme přeskočit, tady nenajdete nic.“

„Někdy je to zdánlivá maličkost, co může být spouštěcím...“

„Nic. Vůbec nic. Otočte list, doktore,“ skočil mu pingl do řeči.

„Dobře,“ nechtěl doktor situaci hrotit, „takže půjdeme do práce? Tam byla také

pohoda?“

„Naprostá. Vážně. Všechno připravené, na svém místě, i Marcelka už čekala...“

„Ta Marcelka – je kdo?“ začal Bláhovec tušit zápletku.

„Marcelka je naše posila. Sluníčko, doktore. Když je větší akce, chodí pomáhat.“

„A?“

„A pomalu se začali scházet první hosté. Padly první objednávky...“

„Co to vlastně bylo za akci, pane Petře? Kdo byli vaši hosté?“

„Nějaká sešlost trampíků. Já tomu teda nikdy neholdoval doktore, plahočit se s báglem

bůhvíkam, tam zmoknout pod širákem a zase se plahočit zpátky... co to má za smysl, řekněte?

No že jo? Ale! Zase když se u nás někdy takhle slezou a hrajou, to bývá celkem hezký.“

„I včera?“

„Včera taky. Bylo plno, přidávali jsme židle, tak osmdesát jich být mohlo. Hráli, zpívali.

Několik kytar, banjo, takovej prcek tam hrál na basu. Když ji přinášel, ta basa šla sama, doktore, jenom nožičky byly vidět. Jo – a jedna holka tam hrála na housle. Moc pěkněj kousek, doktore.“

„To děvče, nebo ty housle?“

„V houslích já se až tak nevyznám,“ zaculil se pingl.

„Lišil se ten večer něčím od jiných?“

„Právě že ničím! S nima nikdy problémy nebyly. Jó, jak šel čas, zpěv se měnil ve řvaní,

někdy fakt dost falešný, ale to je normální, že jo, na to je hospodskéj zvyklej. A když se neperou...“ pokrčil rameny. „Voni jak se nalejou, jsou pak takoví přívětivější, jestli mi rozumíte.“

„Jak bych tomu měl rozumět správně?“

„No na začátku vám daj korunu. Na konci pětku. Za to samý.“

„Aha, rozumím. Takže tady jste byl také spokojen?“

„No jéje! Jak se zavřela kuchyně, šla Marcelka domů, to je ta na výpomoc. Pak už bylo

jenom pivo, kafe, panáky. To už dávám sám. Normálně.“

„A sám inkasujete.“

„No tak jasně doktore, musím. Nikdo jiný už tam není přece.“

„Pořád nevidím, co vás to tak vyhodilo z kolejí.“

„No jak říkám, Marcelka šla domů.“

„Ano. Ale tak to bylo domluvené, to jste říkal. Musel jste s tím počítat.“

„Jenže... jenže voni se najednou zbláznili!“

„To se projevilo jak?“ Bláhovec zhluboka nasál a vyrazil po stopě.

„Chtěli kafe.“

„Kafe?“ nevěřil Bláhovec vlastním uším, hlasitě vydechl a stopu pustil k vodě.

„No kafe, dyk povídám.“

„Možná to úplně nechápu, pane Petře, ale není kafe v restauraci docela běžný požadavek?“

„No to jó. A takhle pozdě večer? Zlatej důl, doktore! Zlatej důl! Vám bych ale donesl poctivý, to se nebojte.“

„To mě těší. A co tedy bylo na té kávě špatně?“

„Na kávě nic doktore. Ale jak ji chtěli.“

„A jak ji tedy chtěli?“

„Nó – najednou. Víte, konvice máme teď jenom dvě. Měli jsme ještě třetí, Boschku, s modrou metalízou a s barevnou kontrolkou na držadle, jak dovařila, cvakla červená, znáte to? Ale ta odešla, minulý týden. Vona už teda byla dost stará. Ale jinak držák, doktore, držák!“

„Zkusme se vrátit ještě ke kávě. Můžete mi to prosím přiblížit podrobněji?“

„Prostě – vrátil jsem se do kuchyně, protože zrovna delší dobu hráli, všichni zpívali

a objednávky vázly. Tak jsem vzal zapalovač, že si ráchnu, a dojel toho půlčíka, co jsem měl

na parapetu.“

„A dál?“

„Dokouřil jsem. Pořád ještě hráli, ale říkal jsem, že to půjdu zkusit. Někdo už přece musel dopít, že jo?“

„Co bylo pak?“

„Pak? Pak to přišlo, doktore.“

„Takže?“

„Takže jsem otevřel dveře a oni hned spustili. A všichni. A že chtějí kafe.“

„Všichni?“

„Všichni doktore. Do jednoho.“

„Trochu neobvyklé. Neměl to být z jejich strany žert?“

„Ne doktore, jako žert to opravdu nevypadalo. Bylo to celkem... velmi... takové důrazné.“

„Jak jste reagoval?“

„Začal jsem jim vysvětlovat, že máme už jen dvě konvice, že ta třetí, ta modrá Boschka, s tou barevnou kontrolkou, víte jaká, že jako byla stará a že už teda... no že to zkrátka chvíli potrvá, taková hromadná objednávka.“

„Pochodil jste?“

„Nepochodil, doktore. Vůbec. Bylo to od nich..., bylo to...“ pingl začal nervózně poposedávat, potit se, blednout a ruce svíral v pěst. „Bylo to šílené, doktore! Nebyla s nima vůbec žádná řeč. Já vyjdu s každým! Já se domluvím! Ale oni ještě přitvrdili!“

„Přitvrdili? Jak? Byli snad na vás vulgární?“

„Hulákali, doktore. Hulákali jako šílení. Celá hospoda ryčela!“

„Celá hospoda? A co to na vás... ryčeli?“

„No jak jsem říkal: Ještě jedno kafe bych si dal! Pak to ve mně prasklo. KRUCINÁL!“

3. místo Próza Oldpsavci Václav Stričko – Vašík